

Arrest

nr. 205 425 van 18 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANDEBROUCK
Herestraat 44
3721 VLIERMAALROOT-KORTESSEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEBROUCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.S., beschikt over de Marokkaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Douar Sedeh, dat gelegen is in de provincie Oujda. U bent Arabier en moslim. In Marokko ging u tot het vijfde middelbaar naar school. Nadien heeft u nooit gewerkt. In 1990 huwde u met G.F., maar u scheidde van haar in 2003. U heeft geen kinderen.

U verliet Marokko in 2003 en reisde, via Spanje, naar België waar u in augustus van dat jaar arriveerde. In België kwam u tussen 2004 en 2017 verschillende keren in aanraking met de Belgische autoriteiten omwille van diverse inbreuken.

Op 15 januari 2010 diende u een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis. Deze aanvraag resulteerde in een weigeringsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 februari 2016.

Op 6 oktober 2017 werd u gearresteerd door de Belgische autoriteiten voor onder meer een inbreuk op de drugswetgeving, waarna u op 7 oktober 2017 werd overgebracht naar de Belgische gevangenis. Op 23 maart 2018 kreeg u daar door de dienst Vreemdelingenzaken een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (BGV) met een inreisverbod van acht jaar. U werd vervolgens naar het Centrum voor Illegalen (CIV) te Vottem overgebracht op 26 maart 2018.

Op 24 april 2018 verzocht u de Belgische asielinstanties om internationale bescherming, meer bepaald een dag voorafgaand aan een geplande repatriëring.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u de mensen van wie u geld leende. Zij zouden u vermoorden ingeval u terugkeert naar uw land, zo stelt u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens, het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wanneer u de kans gegeven wordt om uw spontaan relaas te doen over de redenen waarom u niet terug kan gaan naar Marokko, zegt u eenvoudigweg dat 'ze u willen terugsturen en dat u dit niet kan doen' (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u niet terug kan naar uw land, antwoordt u kortaf dat het over geld gaat (CGVS, p. 13). Nogmaals aangespoord om uw problemen uit te leggen, herhaalt u opnieuw dat het over geld gaat (CGVS, p. 14). Het is erg opvallend dat u, wanneer u meermaals de kans geboden wordt om uw problemen uit te doeken te doen, niet verder geraakt dan te zeggen dat het over geld ging. Dat u het CGVS geenszins op een spontane en gedetailleerde manier meer informatie kan aanreiken over de problemen die een terugkeer naar uw land verhinderen, is een eerste opmerkelijke vaststelling die ernstig doet twifelen aan uw nood aan internationale bescherming.

Het is aan de verzoeker zelf om zijn asielrelaas uit de doeken te doen. Pas wanneer u dit zó wordt gezegd, geeft u iets meer uitleg en stelt u dat u in Marokko schulden gemaakt heeft, dewelke u moet aflossen (CGVS, p. 14). U voegt hieraan toe dat die mensen, bij wie u schulden heeft, u zullen doden (CGVS, p. 14) en dat ze misschien een klacht tegen u hebben ingediend (CGVS, p. 14). Wanneer het CGVS vraagt hoe u dit heeft vernomen, zegt u dat u dit 'via via' vernam, via andere personen die naar Marokko zijn gegaan (CGVS, p. 14). Gevraagd via welke personen u heeft vernomen dat er in Marokko mensen zijn die u willen doden, zegt u dat u de vraag niet wil beantwoorden omdat de informatie geheim moet blijven (CGVS, p. 15). Ondanks het feit dat er u voordien reeds werd gewezen op de vertrouwelijkheid van het gesprek (CGVS, p. 3), de beveiligde videoverbinding (CGVS, p. 4), werd u nogmaals gewezen op de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en het belang van het geven van zoveel mogelijk informatie om uw asielrelaas toe te lichten (CGVS, p. 15). Wanneer nogmaals, en dit tot twee maal toe, wordt gevraagd wie die personen zijn via dewelke u vernam dat er in uw land mensen waren die u zouden vermoorden, herhaalt u dat u de vraag niet wil beantwoorden omdat het geheim moet blijven (CGVS, p. 15). Ook de mensen zelf die u willen vermoorden wil u niet benoemen aangezien u dit evenzeer geheim wil houden (CGVS, p. 16). Zelfs nadat er u nog tweemaal meegedeeld wordt dat u uw volledige medewerking moet verlenen tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS, weigert u te antwoorden op de u gestelde vragen (CGVS, p. 16). U houdt het erbij dat het verwanten zijn, maar wil deze niet benoemen (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u zich kennelijk liever hult in een stilzwijgen in plaats van de asielinstanties een duidelijk zicht te bieden op uw problemen, doet opnieuw in ernstige mate afbreuk aan de oprechtheid van uw beweerde nood aan bescherming.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door het feit dat u tijdens de verschillende contacten met de Belgische autoriteiten, hetzij politie, hetzij het CGVS, niet eenduidig was over uw nationaliteit. Immers, ten aanzien van het CGVS vermeldde u dat u de Marokkaanse nationaliteit heeft (CGVS, p. 7), terwijl u tijdens uw aanzienlijke voorgaande contacten met de Belgische politie, telkenmale poneerde dat u uit Algerije afkomstig was (CGVS, p. 7 en zie administratieve verslagen

controle van een vreemdeling, dd. 11 november 2005, 23 december 2006 en 7 oktober 2008). Bij confrontatie hiermee, zegt u dat u zich initieel als een Algerijn voordeed uit schrik om teruggestuurd te worden (CGVS, p. 8). Wat betreft de opmerking van uw advocaat hierover, nl. dat uw grootouders uit Algerije kwamen waardoor u zich deels Algerijn 'voelt' en dat dit niet werden vertaald (CGVS, p. 17), dient nog opgemerkt dat dit uw afwijkende en wisselende verklaringen over uw nationaliteit tegenover de Belgische politie geenszins vergoelijkt. Dat u zich in België voordeed onder verschillende nationaliteiten zet uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Voorts is het opvallend dat u, na een verblijf in België van bijna 15 jaar (!), één dag voorafgaand aan een geplande repatriëring een verzoek om internationale bescherming indiende (zie administratief dossier). Hierdoor lijkt het er sterk op dat u dit verzoek indiende enkel en alleen met als doelstelling om uw repatriëring te vermijden. Bovendien, deze wel zeer laattijdige asielaanvraag wijst manifest op een gebrek aan vrees in uw hoofde.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u stelt niets te maken te hebben gehad met politiek (CGVS, p. 13). U verklaart bovendien nooit problemen gehad te hebben met de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, p. 13).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. De vluchtelingenstatus, evenals de subsidiaire beschermingsstatus, worden u dan ook geweigerd. U legt geen documenten neer die een ander licht kunnen werpen op uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan "dat het gehoor op 25/05/2018 bijzonder moeizaam verliep oww. een aantal praktische problemen". Volgens hem "is een gehoor middels videoconferentie absoluut geen geschikt middel om kandidaat-vluchtelingen te ondervragen" omdat "veel informatie verloren [gaat] door de reis van het geluid, d.w.z. het korte tijdsbestek tussen het geven van het antwoord in het gesloten centrum te Vottem en het horen ervan in de kantoren van het Commissariaat-Generaal te Brussel". Hij stelt dat "zowat het hele gehoor werd er door mekaar gepraat en moesten vragen opnieuw gesteld of antwoorden opnieuw gegeven worden", dat "er ook geen rechtstreeks contact en dus ook geen interactie [is]", dat er "aanvankelijk dan nog een probleem [was] met het geluid van de technische installatie, waardoor de raadsman van verzoeker het gehoor niet mee kon beluisteren", dat "de kwaliteit van het geluid over het algemeen niet goed [was], hetgeen nog versterkt werd door het feit dat verzoeker op dat ogenblik meedeed aan de Ramadan, waardoor hij verzwakt en vermoeid was", dat "de medewerkster van verweerder verzoeker dan ook herhaaldelijk erop gewezen [heeft] dat hij onverstaanbaar was en gevraagd [heeft] om duidelijker te spreken".

Volgens verzoeker "waren er voortdurend problemen met de vertalingen door de aanwezige tolk, die duidelijk uit een geheel verschillende regio kwam en een ander dialect sprak" en heeft verzoeker "om die reden zich meermaals uitgedrukt in de Franse taal, omdat de tolk klaarblijkelijk moeite had om een aantal woorden/passages te vertalen", maar "helaas waren de medewerkster van verweerder en de tolk het Frans onvoldoende machtig om die stukken van het relaas van verzoeker ten volle te kunnen begrijpen".

Hij voert aan dat "veel relevante informatie verloren [is] gegaan, niet in het minst het gegeven dat de grootouders van verzoeker van Algerijnse nationaliteit waren, waardoor deze zich eveneens deels Algerijn voelde" en dat "ook het relaas van zijn vlucht vanuit Marokko en de "maffiapraktijken" die daarmee gepaard zijn gegaan, werd grotendeels in het Frans toegelicht".

Verzoeker vraagt "om de organisatie van een nieuw gehoor door de diensten van verweerder, zij het in een rechtstreeks gesprek dat zou kunnen doorgaan in het gesloten centrum te Vottem".

Hij bevestigt dat hij heeft "geweigerd de vragen te beantwoorden over mensen in Marokko, die hem bedreigden en een gevaar kunnen vormen voor hem bij een terugkeer, naar aanleiding van nog bestaande schulden".

Volgens hem is dit deels te wijten aan *“de gebrekkige methode van de videoconferentie en het gebrek aan rechtstreekse interactie”*, aan verzoekers wantrouwen *“t.o.v. een interview met een videoverbinding, hetgeen niet eens hoeft te verbazen”*, aan zijn oprechte vrees *“dat de mensen met wie hij vroeger in Marokko contacten had, en bij wie hij effectief schulden heeft, op één of andere manier op de hoogte zullen geraken van zijn verklaringen en hem uiteindelijk zullen liquideren”* en aan zijn wil om zijn zussen niet in gevaar te brengen. Hij wijst dienaangaande nog op zijn *“beperkte intellectuele capaciteiten”*.

Verzoeker stelt dat hij na het gehoor uitermate verbaasd was *“dat er tijdens het gehoor geen enkele vraag gesteld werd betreffende de aard van de schulden”* of *“met betrekking tot de achtergrond van de schulden, de oorzaak of de omvang ervan”* en dat *“zelfs niet geïnformeerd [werd] naar de hoedanigheid van de schuldeisers”*, terwijl *“op die manier een deur geopend [had] kunnen worden naar de nodige toelichting van verzoeker betreffende zijn geldproblemen te Marokko”*.

Hij legt uit dat hij *“zijn land destijds [is] moeten ontvluchten, doch heeft hij steeds, uit louter onwetendheid en wantrouwen, nagelaten eerder asiel aan te vragen”*. Volgens hem is *“de vaststelling dat er slechts asiel werd aangevraagd met de nakende repatriëring op het oog dan ook niet méér dan een vaststelling en op zich onvoldoende [kan] zeggen over de gegrondheid van de vrees van verzoeker voor zijn leven en veiligheid, in geval van een effectieve terugkeer naar Marokko”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te herzien”* en hem als vluchteling te erkennen. Om ondergeschikte orde vraagt verzoeker *“het dossier van verzoeker voor nadere onderzoeksmaatregelen terug te verzenden naar de diensten van verweerder, conform art. 39/2, 2° van de Vreemdelingenwet, en een bijkomend rechtstreeks gehoor te bevelen in de lokalen van het gesloten centrum te Vottem”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoeker meent dat *“het gehoor op 25/05/2018 bijzonder moeizaam verliep o.w.v. een aantal praktische problemen. Hoe dan ook is een gehoor middels videoconferentie absoluut geen geschikt middel om kandidaat-vluchtelingen te ondervragen. Zo gaat veel informatie verloren door de reis van het geluid, d.w.z. het korte tijdsbestek tussen het geven van het antwoord in het gesloten centrum te Vottem en het horen ervan in de kantoren van het Commissariaat-Generaal te Brussel. Zowat het hele gehoor werd er door mekaar gepraat en moesten vragen opnieuw gesteld of antwoorden opnieuw gegeven worden. Er is ook geen rechtstreeks contact en dus ook geen interactie”*.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker op 16 mei 2018 werd opgeroepen met een speciale brief waarin werd aangekondigd dat het gehoor via videoconferentie zou verlopen *“Oproeping persoonlijk onderhoud - videoconferentie.”* Verzoeker was dus voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bekend met de procedure die zou gevolgd worden. Indien verzoeker meende dat een videoconferentie een vertrouwenskwesitie kon stellen, dat had hij dit vooraf aan het persoonlijk onderhoud kunnen melden.

Verzoeker maakt echter geen principieel bezwaar tegen deze vorm van persoonlijk onderhoud maar verkiest *“rechtstreeks contact”* en *“interactie”*. Waar verzoeker stelt dat het beweerde door elkaar praten of het stil praten door verzoeker door zijn deelname aan de Ramadan, hierdoor anders zou worden opgevangen kan de Raad niet inzien waarom een videoconferentie verzoeker niet in staat zou stellen om zijn verklaringen af te leggen. Evenmin wordt in het verzoekschrift aangegeven welke elementen niet konden gezegd worden. Er kan dan niet blijken dat de videoconferentie afbreuk doet aan de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud in het kader van een asielprocedure.

2.2.5. Wat betreft de klachten in het verzoekschrift over audiovisuele problemen tijdens het persoonlijk onderhoud via videoconferentie, merkt de Raad op dat uit het de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad blijkt dat er bij aanvang enkele praktische problemen waren, maar dat deze werden opgelost (persoonlijk onderhoud, p. 1-2). Aan verzoeker werd gevraagd *“Hooft en ziet u me goed?”* *“Het geluid”* *“Hooft u ons duidelijk of niet?”* *“ja”* *“Ziet u ons ook goed”* *“Ja”*. Daarna werd gevraagd aan de verzoekers advocaat om zich in beeld te zetten. Verzoekers advocaat meldde *“maar ik hoor u niet”* en via een persoon in het gesloten centrum en het gehoor werd er verzocht de problemen op te lossen. Het gehoor werd daarna pas gestart *“Start: 10.15”* *“Ziet en hoort u ons nu goed?”* *“ja”* *“Heeft u nog vragen over het systeem van videoconferentie?”* *“Hoe bedoelt u?”* *“Heeft u vragen over dit systeem?”* *“Neen”*. Er werd nog aangegeven dat problemen met beeld of klank meteen moesten aangegeven worden (*“Vanaf het moment dat er iets mis is met het beeld of de klank, moet u dit onmiddellijk meedelen.”* *“Ok”*., persoonlijk onderhoud, p. 1). Tijdens het verdere verloop werden geen opmerkingen gemaakt over praktische of technische aspecten van de videoconferentie, ook niet toen verzoeker en diens raadsman op het einde nog de mogelijkheid kregen voor toevoegingen of opmerkingen (persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker of zijn raadsman die naast verzoeker zit tijdens het persoonlijk onderhoud, maakten toen evenmin melding van het beweerde gebrek. Er wordt dan ook niet aangetoond noch kan dit blijken uit de notities, dat deze elementen een negatieve invloed zouden hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2.6. Tevens kan niet blijken dat verzoekers verklaringen verkeerd of onvolledig vertaald werden. De notities van het persoonlijk onderhoud geven weer dat verzoeker soms in het Frans sprak en dat hij wilde weten van waar de tolk afkomstig was, maar bevatten ook de herhaaldelijke bevestiging van verzoeker dat hij de tolk goed verstond (persoonlijk onderhoud, p. 3, 17). De stelling in het verzoekschrift dat *“veel relevante informatie verloren [is] gegaan, niet in het minst het gegeven dat de grootouders van verzoeker van Algerijnse nationaliteit waren, waardoor deze zich eveneens deels Algerijn voelde”* is niet dienstig gezien deze opmerking (van de advocaat op het einde van het onderhoud) wel degelijk werd meegenomen in de notities en in de bestreden beslissing en hoe dan ook geen afbreuk doet aan verzoekers wisselende verklaringen over zijn nationaliteit. Dat *“ook het relaas van zijn vlucht vanuit Marokko en de “maffiapraktijken” die daarmee gepaard zijn gegaan, werd grotendeels in het Frans toegelicht”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan de commissaris-generaal noch de tolk verweten worden gezien verzoeker werd aangemaand in het Arabisch te spreken (persoonlijk onderhoud, p. 5). Bovendien verzocht verzoeker in zijn asielprocedure zelf om een tolk Arabisch (verklaring betreffende procedure, vraag 2) en bevestigde hij tijdens het persoonlijk onderhoud deze taal te spreken (persoonlijk onderhoud, p. 9). Ten slotte laat verzoeker na in zijn verzoekschrift de elementen van *“het relaas van zijn vlucht vanuit Marokko en de “maffiapraktijken” die daarmee gepaard zijn gegaan”*, die beweerdelijk verloren zouden zijn gegaan tijdens het persoonlijk onderhoud, alsnog toe te lichten.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Marokko uit vrees voor *“problemen met mensen ivm geld”* (persoonlijk onderhoud, p. 13) en omdat *“in Marokko, ik heb geen woning, geen ouders, mijn hele familie woont hier, als ik terugkeer naar Marokko zal ik terugkeren op straat”* (persoonlijk onderhoud, p. 16).

2.3.2. De door verzoeker aangegeven redenen zijn echter enerzijds interpersoonlijk en burgerrechtelijk en anderzijds louter socio-economisch en vallen niet onder de criteria van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), te weten vervolging omwille van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Waar verzoeker met zijn verzoek om internationale bescherming tevens om de subsidiaire bescherming verzoekt, merkt de Raad op dat hij noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Vooreerst schept verzoeker geen duidelijkheid over zijn identiteit en verblijf in België. Hij legt geen enkel stuk voor om zijn identiteit te staven. Over zijn identiteitskaart verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat hij het verscheurde (verklaring DVZ, vraag 25), maar tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde hij het kwijt te zijn gespeeld (persoonlijk onderhoud, p. 6). Over zijn paspoort gaf hij dan weer aanvankelijk aan *“Ik ben het kwijtgeraakt.”* om dit dan meteen te verbeteren naar *“Ik heb het verscheurd.”* (persoonlijk onderhoud, p. 6), zoals hij ook stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 24). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde hij geboren te zijn in Gliedfane (verklaring DVZ, vraag 5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud Douar Sad als geboorteplaats noemde (persoonlijk onderhoud, p. 7). Zelfs over zijn nationaliteit legde verzoeker wisselende verklaringen af, daar uit het administratief dossier blijkt dat hij aan de politie meermaals en doorheen de jaren verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben (zie de administratieve verslagen controle van een vreemdeling van 4 mei 2005, 12 mei 2005, 5 augustus 2005, 11 november 2005, 13 februari 2006, 11 maart 2006, 17 april 2006, 1 augustus 2006, 17 augustus 2006, 7 maart 2007, 20 april 2007, 12 februari 2008, 3 februari 2010, 22 september 2010, 17 januari 2011, 17 februari 2011, 21 september 2011, 24 oktober 2015, 2 maart 2016, 26 juni 2016 en 6 oktober 2017), omdat *“Algerije ligt niet ver van ons, we zijn met dat land begrensd. [...] Ik was bang. [...] Om me terug te sturen.”* (persoonlijk onderhoud, p. 8). Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud enerzijds bevestigde in 2008 in België te zijn aangekomen (persoonlijk onderhoud, p. 6) doch later verklaarde sinds 2003 hier te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 12), blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de politie ook 1998 en 2000 als aankomstjaren opgaf (zie de administratieve verslagen controle van een vreemdeling van 9 juli 2004 en 12 mei 2005). Ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn oma uit Algerije afkomstig is en hij familie heeft in Algerije maar dat hij de Marokkaanse nationaliteit heeft. Verzoeker legt wisselende en tegenstrijdige verklaringen over eenvoudige zaken zoals zijn identiteit en verblijf in België en licht niet toe waarom hij nog steeds niet over identiteitsdocumenten beschikt of aangevraagd heeft. Dit doet afbreuk aan zijn gehele geloofwaardigheid. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoeker de asielprocedure niet ernstig neemt wat afbreuk doet aan zijn nood aan bescherming.

2.4.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“veel relevante informatie verloren [is] gegaan, niet in het minst het gegeven dat de grootouders van verzoeker van Algerijnse nationaliteit waren, waardoor deze zich eveneens deels Algerijn voelde”*, merkt de Raad op dat deze opmerking door de advocaat reeds werd gemaakt op het einde van het persoonlijk onderhoud toen hem het woord werd gegeven (persoonlijk onderhoud, p. 17), als dusdanig ook werd meegenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud en besproken werd in de bestreden beslissing (bestreden beslissing, p. 2). Hoe dan ook kan deze uitleg niet verklaren waarom verzoeker wisselend aangaf de Algerijnse dan wel de Marokkaanse nationaliteit te hebben, wanneer hem naar zijn nationaliteit gevraagd werd, noch waarom verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf toegaf te hebben gelogen over zijn Algerijnse nationaliteit om een repatriëring te vermijden (*“Algerije ligt niet ver van ons, we zijn met dat land begrensd. [...] Ik was bang. [...] Om me terug te sturen.”*; persoonlijk onderhoud, p. 8).

2.4.4. Voorts beperkt verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot het afleggen van vage verklaringen over de problemen die hij vreest omwille van schulden, daar hij niet kon of wilde aangeven met wie hij problemen vreesde noch of deze personen een klacht tegen hem indiende noch via welke persoon hij van de bedreigingen zou hebben vernomen (persoonlijk onderhoud, p. 14-16). Zijn ontwijkende en gebrekkige verklaringen kunnen niet worden verschoond door *“verzoekers wantrouwen “t.o.v. een interview met een videoverbinding, hetgeen niet eens hoeft te verbazen”, zijn oprechte vrees “dat de mensen met wie hij vroeger in Marokko contacten had, en bij wie hij effectief schulden heeft, op één of andere manier op de hoogte zullen geraken van zijn verklaringen en hem uiteindelijk zullen liquideren”* of zijn wil om zijn zussen niet in gevaar te brengen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift.

Het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde internationale bescherming te bekomen houdt inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt. Het is niet aan de asielinstantie om te raden naar verzoekers problemen, noch is het aan hen om de lacunes op te vullen die verzoeker vrijwillig maakt. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing immers neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem worden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij heeft nagelaten.

2.4.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij na het gehoor uitermate verbaasd was *“dat er tijdens het gehoor geen enkele vraag gesteld werd betreffende de aard van de schulden”* of *“met betrekking tot de achtergrond van de schulden, de oorzaak of de omvang ervan”* en dat *“zelfs niet geïnformeerd [werd] naar de hoedanigheid van de schuldeisers”*, terwijl *“op die manier een deur geopend [had] kunnen worden naar de nodige toelichting van verzoeker betreffende zijn geldproblemen te Marokko”*, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker rust en dat het aan hem toekomt de voor zijn relaas relevante elementen aan te brengen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker talrijke (gesloten en open) vragen werd gesteld over zijn beweerde problemen omwille van schulden en dat hij ook de kans kreeg andere problemen boven te brengen alsook iets toe te voegen (*“Dan gaan we het nu hebben over de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. [...] Kan u mij uw verhaal vertellen? [...] Vertel eens waarom u niet terug kan naar uw land? [...] Leg uw probleem eens uit? [...] Het is de bedoeling dat u uw problemen duidelijk maakt? Want u vraagt zelf om asiel? [...] De mensen, hoeveel mensen? [...] Vertel eens hoe ze u bedreigd hebben? [...] Hoe weet u dat ze u gaan doden? [...] Via wie heeft u vernomen dat er mensen zijn in Marokko die u zullen doden? [...] Van wie weet u dat er mensen zijn die u in Marokko willen doden? [...] Nu krijgt u nog een kans om te zeggen wie de mensen zijn in Marokko die u willen vermoorden? [...] Wie zijn de mensen die u willen vermoorden? [...] Wie zijn de mensen die u willen vermoorden in Marokko? [...] Weet u het niet? [...] Waarom wil u het nu niet zeggen? [...] U vraagt ons om asiel, u wil niets uitleggen aan ons, dan kunnen we ook niets voor u doen? [...] Vertel eens over de andere problemen die u had in Marokko? [...] Kan u dan nu uitleggen wie u vreest in uw land? [...] Wie zijn de verwanten die u bedreigen, hun namen? [...] Heeft u nog andere zaken toe te voegen of opmerkingen? [...] Kon u alle zaken vermelden die u vreest in Marokko? [...] Alles vermeld voor asielaanvraag wat u vreest in Marokko?”*; persoonlijk onderhoud, p. 13-17). Verzoeker bleef echter ontwijkend antwoorden of hij weigerde simpelweg te antwoorden (persoonlijk onderhoud, p. 13-17). Dat verzoeker achteraf *“uitermate verbaasd was”* dat bepaalde zaken niet besproken werden, kan dan ook enkel aan zijn eigen gebrek aan medewerking worden geweten.

2.4.6. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op zijn op zijn *“beperkte intellectuele capaciteiten”* omdat hij een *“uiterst beperkte scholing”* heeft gehad en *“de facto analfabeet is”*, merkt de Raad op dat verzoeker aangaf tot het vijfde middelbaar school te hebben gelopen (persoonlijk onderhoud, p. 8), dat hij in 2003 via Spanje naar België reisde en zich sindsdien in een vreemd land heeft gevestigd, dat hij in België ook een werkcontract als schoonmaker aanging (zie *“contrat de travail pour travailleur étranger”* van 2 november 2009) en dat hij Arabisch, Frans én Engels spreekt (persoonlijk onderhoud, p. 13-17). De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekers intellectuele capaciteiten, die geenszins *“uiterst beperkt”* lijken, hem verhinderd zouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen gedurende zijn asielprocedure.

2.4.7. Verzoeker had zijn land verlaten omwille om socio-economische redenen, zoals hij zelf ook aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (*“Ik vrees niets, maar heb niets of niemand in Marokko. Waar zou ik in Marokko naartoe gaan? Ik heb geen familie en geen huis daar. Ik zal op straat terecht komen.”*; vragenlijst DVZ, vraag 3.4) en waar hij geen melding maakte van enige vrees omwille van schulden in Marokko. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij niet kan terugkeren benadrukt verzoeker ook meermaals: *“In Marokko heb ik niets; geen huis en daar heb ik niemand. Mijn zussen zijn allemaal hier. [...] Waarom willen ze mij terugsturen naar Marokko, ik ben al zolang hier, in Marokko heb ik niets. [...] In Marokko, ik heb geen woning, geen ouders, mijn hele familie woont hier, als ik terugkeer naar Marokko zal ik terugkeren op straat. [...] Ik ben die problemen in Marokko vergeten. Waarom moet ik teruggestuurd worden, ik heb er geen woning; ik heb er niemand. Mijn zussen wonen hier. Jarenlang heb ik hier gewoond. Nu moet ik teruggestuurd worden naar Marokko. Terugkeren is terecht komen op straat, ik ken zelfs mijn stad niet meer. [...]*

Ik heb alles verteld, verder niets te vertellen. Heb niets te maken met Marokko, ik ken zelfs stad niet. Familie is hier." (persoonlijk onderhoud, p. 12-13, 16-17). Dergelijke problemen, die bovendien louter hypothetisch zijn, maken geen reëel risico op ernstige schade uit in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.8. Dat verzoeker zijn land niet is ontvlucht omwille van vervolging en in werkelijkheid ook geen reëel risico op ernstige schade vreest te lopen in Marokko, wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker reeds in 2003 via Spanje naar België reisde, maar heeft nagelaten in Spanje asiel te vragen en vervolgens pas 15 jaar later in België om internationale bescherming verzocht. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek tot internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker eerst doorreisde naar België omdat *"Ik wou niet in Spanje blijven, wel naar België komen."* (persoonlijk onderhoud, p. 13) en vervolgens in België meer dan een decennia wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker *"zijn land destijds [is] moeten ontvluchten, doch heeft hij steeds, uit louter onwetendheid en wantrouwen, nagelaten eerder asiel aan te vragen"* kan zijn nalatigheid niet verschonen, temeer gezien hij in januari 2010 wel een aanvraag indiende tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker daarenboven zijn verzoek om internationale bescherming pas indiende een dag voor zijn geplande repatriëring op 25 april 2018, hoewel hij reeds sinds 6 oktober 2017 vastgehouden werd, wijst erop dat verzoeker louter internationale bescherming vraagt om een gedwongen repatriëring te vermijden.

2.4.9. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK